

Arrest

nr. 200 058 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 oktober 2015 een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 februari 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 12 februari 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.10.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

P.(...), A.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29.01.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“1.1 Algemene regels Nieuw artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

{...}

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting daarentegen zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan

bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM eist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land van herkomst waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Deze bescherming ex art. 3 EVRM zal in uitzonderlijke gevallen toepassing sorteren. Diegene die een schending van deze bepaling aanvoert zal zijn beweringen moeten staven middels met een begin van bewijs, zodat blote beweringen of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandelingen op 4 zich niet volstaat om een inbreuk te impliceren op art. 3 van het EVRM.

1.2. Toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoekster activeerde op 16/10/2015 een nieuwe aanvraag ex art. 9ter vrw. gestoeld op nieuwe medische elementen. Verzoekster bracht in deze aanvraag de volgende medische stukken naar voor nl. een SMG vanwege Dr. L. V. D. D. bvba dd. 03/10/2015 en een medisch attest dd. 23/09/2015. Dat dr. V. D. D. L. in het verleden al reeds uitdrukkelijk in zijn medische verslagen o.a. dd. 10.07.2012 stelde, dat verzoekster een uitbundige orthopedische voorgeschiedenis bezit. Dat zij in het jaar 2010 behandeld werd te leper en er toen een totale heupprothese geplaatst werd. Dat er destijds operatief een probleem met fractuur van de femur heeft voorgedaan. Dat zij ingevolge deze medische fout heel veel pijn heeft overgehouden. Dat er zich steeds herhaalde ingrepen moeten hebben voordoen waardoor er bij verzoekster een verzwakking van de spiergroepen hebben voorgedaan waarvoor intensieve revalidatie toch noodzakelijk wordt geacht en zulks minstens voor 12 maanden (zie: AD). Dat verzoekster nog steeds op heden de gevolgen van haar verkeerd uitgevoerde operatie ondervindt op haar dagdagelijkse leven en zij alhier op intensieve wijze behandelen en opgevolgd wordt. Dat dr. L. V. D. D. tevens expliciet stelde dat zij verder in het oog dient te worden gehouden, zeker i.v.m. de ingroei van de prothese en dat juist daarom een verblijf in België voor verzoekster aangewezen is (Medische stukken AD). Er weze opgemerkt dat er reeds op 26.07.2011 door Prof. dr. C. P. geconstateerd werd dat er een revisie-ingreep diende te worden uitgevoerd bij verzoekster ten einde de femorale component te vervangen en eveneens een correctie van de rotatiefout uit te voeren (medische stukken AD). In de meest recente medische verklaringen stelt dr. L. V. D. D. dat verzoekster best hier (België) nauwkeurig wordt opgevolgd gezien wellicht naar de toekomst toe toch nog wel verschillende ingrepen noodzakelijk zullen zijn. Een volgende controle wordt afgesproken binnen de 3 maanden. Ondertussen ontvangt verzoekster verder kinesitherapie. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze zorgwekkende gezondheidstoestand wél degelijk goed gekend is door de overheid die de beschreven diagnose ook niet tegensprekt, doch uitsluitend verwijst naar het gegeven dat de aangehaalde elementen zeker niet wijzen naar een ernstige pathologie, temeer daar geen nieuws hospitalisaties, noch acute opstoten en/of verwikkelingen zijn geweest. Verzoekster zou derhalve bij terugkeer naar het land van herkomst geconfronteerd worden met een langere aansleep van haar pathologie, doch zonder dat de situatie een reëel risico zou impliceren voor haar leven. Deze stelling is manifest niet correct en in strijd met de diverse medische stukken vanwege de deskundigenartsen van verzoekster. Uit de bijgebrachte medische stukken blijkt immers dat verzoekster minstens om de drie maanden strikt gecontroleerd wordt en dat zij actieve kinesitherapie geniet. Bovendien stellen de deskundigenartsen van verzoekster zelve dat verzoekster best in België nauwkeurig verder wordt opgevolgd om reden dat er wellicht in de toekomst toch nog wel diverse ingrepen thv haar heup noodzakelijk zullen zijn. Dit is duidelijk geen langere aansleep van haar pathologie. De vraag dwingt zich op welk de medische consequenties zullen zijn indien verzoekster terug zou keren naar Armenië en aldaar deze specifieke noodzakelijke operaties - dewelke steeds in België zijn uitgevoerd, behandeld en opgevolgd - zouden opdringen.... 5 Aangezien het afwijzen van verzoekster haar aanvraag ex art. 9ter vrw. - in strijd met het advies van haar behandelende arts - specialisten - wetende dat zij alhier strik wordt opgevolgd en wellicht nog diverse operaties voor de boeg heeft - strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster beroept zich derhalve op art. 3 van het EVRM, dat een absolute bescherming biedt, zodat schendingen ervan steeds verboden zijn wegens haar gezondheid, aangezien niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij afdoende onderzocht heeft of de ingeroepen aandoeningen die welk in België ontstaan zijn door toedoen en alhier verder dienen te worden opgevolgd en behandeld, een reëel risico inhoudt voor het leven, ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de bestreden

beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd werd en de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt. Dat er door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en de bestreden motivatie gestoeld is op onjuiste feitenvinding en derhalve niet als afdoende kan worden gecatalogiseerd. Dat ook in casu de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en meer in het bijzonder artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Een “*ziekte zoals voorzien in*” artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet is een ziekte die “*een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*”.

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 16 oktober 2015 een zevende aanvraag om machtiging tot verblijf indiende waarbij zij zich baseerde op haar orthopedische problematiek. Hierbij voegde zij een standaard medisch getuigschrift van dr. L. V. D. D. en dr. V. D. E. van 3 oktober 2015 en een verslag van dr. L. V. D. D. van 23 september 2015 toe. Verzoekster bood zich op 16 november 2015 aan bij de diensten van de stad Menen waarbij ze bijkomend een standaard medisch getuigschrift van 10 juni 2015 van dr. V. D. E. neerlegde, haar eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf uit 2012 en haar beroepsverzoekschrift daartegen.

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 29 januari 2016 dat als basis dient voor en waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de beslissing en het advies gezamenlijk te worden onderzocht (cf. RvS 21 oktober 2014, nr. 228.829). In het medisch advies wordt het volgende gesteld:

“NAAM : P.(...) A.(...) (R.R.: (...))

Vrouwelijk

Nationaliteit: Armenië

Geboren te (...) op (...)

Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.10.2015

Ik wil u er op wijzen dat er reeds een medisch advies werd verstrekt door Dr. M. V. op 11.10.2012 in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter d.d. 27.08.2012.

Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 03.10.2015 en de verslagen van 23/9/2015 en 10/6/2015 blijkt dat betrokkene last heeft van een spieratrofie ter hoogte van de linkerheup, waarvoor ze reeds vroeger in 2010 geopereerd werd toen zij een totale heupprothese ingeplant kreeg. In 2011 werd een revisie-operatie uitgevoerd en in april 2015 onderging ze een nieuwe divisie waarbij bleek dat de acetabulaire component nog voldoende gefixeerd was, maar werd enkel het osteosynthesemateriaal verwijderd ter hoogte van de proximale femur.

Deze laatste operatie mag als geslaagd beschouwd worden, ofschoon er nog residuele pijn is in de linkerheup, alsook een zekere spieratrofie, hetgeen normaal is na dergelijke ingreep.

Sindsdien waren er geen specifieke complicaties noch hospitalisaties, zodat niets ons toelaat deze pathologie nog als zijnde ernstig te weerhouden.

De aangehaalde elementen in dit dossier wijzen zeker niet op een ernstige pathologie, temeer dat er geen nieuwe hospitalisaties noch acute opstoten noch complicaties zijn geweest.

Bij terugkeer naar het herkomstland zou de pathologie hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden.

Bijgevolg houdt de toestand van betrokkene, met vooral pijn ter hoogte van de linkerheup, geen reëel risico in voor het leven of fysieke integriteit van betrokkene of kan aanleiding geven tot een mensonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico, noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.9. In haar middel komt verzoekster terug op haar in het medisch advies beschreven orthopedische voorgeschiedenis. In het advies wordt niet enkel gewezen wordt op een eerder verstrekt medisch advies in het kader van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, maar tevens op de medische stukken die verzoekster als bijlage bij haar huidige aanvraag had gevoegd, waaruit volgens de arts-adviseur *“blijkt dat betrokkene last heeft van een spieratrofie ter hoogte van de linkerheup, waarvoor ze reeds vroeger in 2010 geopereerd werd toen zij een totale heupprothese ingeplant kreeg. In 2011 werd een revisie-operatie uitgevoerd en in april 2015 onderging ze een nieuwe divisie waarbij bleek dat de acetabulaire component nog voldoende gefixeerd was, maar werd enkel het osteosynthesemateriaal verwijderd ter hoogte van de*

proximale femur.” Verzoekster betwist, noch weerlegt de vaststelling van de arts-adviseur dat de laatste ingreep geslaagd was en er thans nog sprake is van residuele pijn in de linkerheup en een zekere spieratrofie *“hetgeen normaal is na dergelijke ingreep”*. Verzoekster benadrukt dat in de medische stukken wordt gesteld dat latere operatieve behandelingen niet uitgesloten zijn en dat een verblijf in België verder aangewezen is. Verzoekster stipt ook aan dat uit de medische informatie blijkt dat er controle-onderzoeken zijn en dat zij kinesitherapie ‘ontvangt’. Volgens verzoekster werd hiermee onvoldoende rekening gehouden.

3.10. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de controle-onderzoeken en de kinesitherapie, die verzoekster thans in haar middel vermeldt, niet werden opgenomen in de informatie die verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf had gevoegd. In het administratief dossier wordt nergens melding gemaakt van medische stukken van 19 februari 2015, 3 juni 2015 en 6 augustus 2015, die verzoekster thans als bijlagen aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij deze medische stukken aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris en/of de ambtenaar-geneesheer heeft onderworpen, zodat deze laatsten geen onzorgvuldigheid kan worden verweten doordat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

3.11. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het komt de Raad niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De arts-adviseur is als controlearts voorts niet gebonden door de zienswijze van de artsen die verzoekster zelf consulteerde omtrent een eventuele verderzetting van haar verblijf in België. Het gegeven dat latere operatieve behandelingen niet uitgesloten zijn, is eerder hypothetisch en kan bezwaarlijk als voldoende concreet worden beschouwd om te beoordelen in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur stelde op basis van de beschikbare informatie vast dat er na de laatste ingreep van 2015 *“geen specifieke verwikkelingen noch hospitalisaties”* waren en is van oordeel dat *“(b)ij terugkeer naar het herkomstland (...) de pathologie hoogstens wat langer (zou) kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden”*. Verzoekster toont niet aan dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van deze bevindingen te concluderen dat *“de toestand van betrokkene, met vooral pijn ter hoogte van de linkerheup, geen reëel risico in(houdt) voor het leven of fysieke integriteit van betrokkene of kan aanleiding geven tot een mensenwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico, noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”*. Er is dus volgens de arts-adviseur kennelijk geen sprake van een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3.12. Vermits de arts-adviseur had geconcludeerd dat er kennelijk geen sprake was van een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op basis van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

3.13. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

3.14. De Raad merkt vooreerst op dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). De schending van artikel 3 van het EVRM wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

3.15. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet biedt bovendien een ruimere bescherming dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Om na te gaan of de betrokkene aan de voorwaarden van artikel 9ter voldoet, kan het onderzoek niet worden beperkt tot de vraag of de verzoeker aan de strenge voorwaarden voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM voldoet (RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Aangezien werd vastgesteld dat de aandoening van verzoekster ‘kennelijk’ geen ziekte is, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de

vreemdelingenwet, kan zij onmogelijk dienstig voorhouden dat deze aandoening wél aanleiding zou geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Luidens de rechtspraak van het EHRM kunnen socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, *Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114). In zijn arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM het volgende gesteld over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het moet gaan om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*” (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, §183). Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en/of 3 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, en bij uitbreiding de arts-adviseur, bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover de erin geschonden geachte bepalingen dienstig werden aangevoerd, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN